

L'innocent

Era al matí; era novembre. Ella s'estava dreta al costat d'una taula decorada amb un cobretaula de puntes, sobre la qual resplendien els múltiples articles moderns destinats a la cura de la bellesa femenina. Duia un vestit fosc, de vicunya, i encara tenia a la mà una pinta de carei amb el mànec de plata. El vestit, de tall molt senzill, feia ressaltar l'esvelta elegància de la seva figura. A la taula hi havia un gran pom de crisantems blancs que li arribaven a l'altura de l'espatlla. El sol de l'estiuet de Sant Martí entrava per la finestra, i en aquella llum surava un perfum de pólvores o d'essència que no vaig poder reconèixer.

—Quin perfum fas servir, ara? —li vaig demanar.

—*Crab-apple*.

Vaig afegir:

—M'agrada.

Ella va agafar una ampolleta de la taula i me la va atansar. En vaig aspirar llargament l'aroma, per fer alguna cosa, per tenir temps de preparar una frase qualsevol. No aconseguia dissipar la meva confusió, reconquistar la meva desimboltura. Sentia que tota intimitat s'havia esvaït entre nosaltres. Em semblava una altra dona. L'ària d'Orfeu encara em vagava per l'ànima, encara m'inquietava.

«Che farò senza Euridice?...»

En aquella llum daurada i tèbia, enmig d'aquell perfum tan suau, envoltat per tots aquells objectes impregnats de gràcia femenina, el fantasma de la melodia antiga semblava despertar el batec d'una vida secreta, d'un misteri desconegut.

D'Annunzio, Gabriele. *L'innocent*. Martorell: Adesiara Editorial, 2016, 47-48.

Traduït per Alba Dedeu Surribas